

ΤΟΥ **Δημήτρη Παυλίδη***

Όσο πλησιάζουμε στην ημέρα των εκλογών τόσο η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ πλειοδοτεί σε ρεαλισμό, κουρεύει προσδοκίες και προαναγγέλλει πολύμορφες προσαρμογές. Δεν είναι κυρίως η εκλογική τακτική για να προσελκυστούν οι φοβισμένοι ενδιάμεσοι και αναποφάσιστοι που υπαγορεύει αυτή τη στάση. Είναι η ανάγκη να δοθούν οι τελικές διαπιστεύσεις στα κέντρα εξουσίας μέσα και έξω από τη χώρα. Είναι το τέλος και μαζί η αφετηρία μιας εξέλιξης για την οποία, σε πείσμα του ρεύματος τεχνητής ευφορίας, οφείλουμε όχι μόνο να προειδοποιήσουμε τους εργαζόμενους και τους αγωνιστές της Αριστεράς αλλά και να προετοιμαζόμαστε για δύσκολες μάχες σε ένα τοπίο αντιφατικό και επικίνδυνο.

Υστερα από ένα κύμα, το 2010-2012, μαζικών και σκληρών αγώνων και πολύμορφης αντίστασης το λαϊκό κίνημα υποχώρησε, ο λαός βρέθηκε στην κυριολεξία στη γωνία. Δεν ήταν μοιραίο να γίνουν έτσι τα πράγματα και δεν έφταιγαν μόνο τα λειψά πολιτικά εφόδια και η απουσία ενός αγωνιστικού-επαναστατικού κορμού. Ούτε επηρέασε μόνο η σκληρή αντίδραση των κυβερνήσεων της ολιγαρχίας που με τις πλάτες των ιμπεριαλιστών-αφεντικών εξαπέλυσαν μια πολιτική σκληρής βίας, εκβιασμών και φόβου.

Ενας από τους καθοριστικούς παράγοντες ήταν η υπονομευτική στάση της επίσημης ρεφορμιστικής Αριστεράς ενάντια στο ξεδίπλωμα των δυνατοτήτων του εργατο-λαϊκού κινήματος. Η μία όψη ήταν η εχθρική στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ σε οτιδήποτε έφευγε από τον έλεγχό της και παραβίαζε την καθεστωτική νομιμότητα. Από την άλλη ο κυβερνητισμός του ΣΥΡΙΖΑ που κυριάρχησε και σταδιακά κάλυψε το κενό της λαϊκής οπισθοχώρησης.

Αυτό ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κέρδη της ολιγαρχίας και των ιμπεριαλιστών, έδωσε ανάσες στο πολιτικό προσωπικό της και άνοιξε τον δρόμο για να περιοριστεί η λαϊκή αγανάκτηση στην προσμονή μιας κυβερνητικής αλλαγής διαχειριστή. Ενα στοιχείο του επαπειλούμενου αυτοχειρισμού μπήκε στο παζλ των μελλοντικών εξελίξεων. Και αν αυτό αφορούσε τις συγκεκριμένες ηγεσίες, μικρό το κακό. Όπως έστρωσαν, θα κοιμηθούν. Αλλά αυτά αφορούν πρωτίστως το λαϊκό και εργατικό κίνημα και τη μελλοντική πορεία.

Με τον λαό στο περιθώριο λοιπόν όλες οι προσαρμογές είχαν και άνεση και τα προσχήματα για να γίνουν. Και έγιναν. Η κατάργηση των μνημονίων και του διεθνούς οικονομικού ελέγχου έγινε διαπραγμάτευση και μάλιστα όχι συγκρουσιακή, που θα καταλήξει οπωσδήποτε σε συμφωνία με τους ξένους δυνάστες! Το κούρεμα του χρέους έγινε εξορθολογισμός με έξυπνη δημοσιονομική μηχανική. Η ανατροπή των πολιτικών της λιτότητας έγινε δέσμη μέτρων ανακούφισης που αντιστοιχούν σε πρόγραμμα ανθρωπιστικής οργάνωσης. Και όλα αυτά μέσα στα πλαίσια της ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εντός του ΝΑΤΟ και του δυτικού πλαισίου, μια σύγχρονη εκδοχή του «ανήκομεν εις την Δύσιν», αυτή τη φορά από την αυτοαποκαλούμενη Αριστερά του ρεαλισμού.

Είναι μοιραίο να ολοκληρωθεί με καταστροφικά αποτελέσματα η αιχμαλωσία των λαϊκών προσδοκιών και αναγκών στο άρμα μιας πολιτικής που υπόσχεται να αλλάξει τα πάντα χωρίς να αλλάξει στην ουσία τίποτε; Είναι μονόδρομος η προοπτική συνέχισης και κλιμάκωσης της καπιταλιστικής επίθεσης με αναβάπτιση, στο έδαφος της λαϊκής διάψευσης, των αντιδραστικών συντηρητικών δυνάμεων κάθε μορφής; Η απάντηση είναι όχι! Με μία προϋπόθεση: να βγει ο λαός από τη γωνία και να μπει στον δρόμο της ενεργητικής καθημερινής πάλης. Να οργανώσει ένα ισχυρό μαζικό μέτωπο αντίστασης, διεκδίκησης και ανατροπής. Να ενισχύσει τις δυνάμεις που πασχίζουν για την ανασύσταση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στην προοπτική μιας Ελλάδας αληθινά ανεξάρτητης και σοσιαλιστικής.

** Υποψήφιος με την εκλογική συνεργασία ΚΚΕ(μ-λ) Μ-Α ΚΚΕ στην Περιφέρεια Σερρών*

Πηγή:efsyn